

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 października 2024 r.

sprawy **F.C.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 9 kwietnia 2024 r., sygn. akt VII Ka 977/23,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego Katowice-Zachód w Katowicach

z dnia 22 lutego 2023 r., sygn. akt III K 496/19,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.

WB.

UZASADNIENIE

F.C. stanął pod zarzutem popełnienia 24 czynów, opisanych w pkt. XXXIII-LVI wyroku, popełnionych w latach 2017 – 2018 wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami i wypełniających dyspozycję art. 286 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy Katowice-Zachód w Katowicach, wyrokiem z dnia 22 lutego 2023 r., sygn. akt III K 496/19:

- w pkt 5. uniewinnił F.C. od popełnienia czynów opisanych w punktach XXXIII (pkt I aktu oskarżenia), XXXVI (pkt IV aktu oskarżenia), XL (pkt VIII aktu oskarżenia), XLI (pkt IX aktu oskarżenia), XLII (pkt X aktu oskarżenia), XLIII (pkt XI aktu oskarżenia), XLIV (pkt XII aktu oskarżenia), XLV (pkt XIII aktu oskarżenia), XLVIII (pkt XVI aktu oskarżenia), XLIX (pkt XVII aktu oskarżenia), L (pkt XVIII aktu oskarżenia), LI (pkt XIX aktu oskarżenia), LII (pkt XX aktu oskarżenia), LIV (pkt XXII aktu oskarżenia) oraz LVI (pkt XXIV aktu oskarżenia);

- w pkt 6. uznał oskarżonego za winnego tego, że działając w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dopuścił się ciągu przestępstw, w ten sposób, że:

a) w okresie od 25 stycznia do 3 lipca 2017 r. w D., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z K.M., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzając w błąd pokrzywdzonych A.F. i A.F. co do zamiaru i możliwości terminowego i należytego wykonania usługi remontu mieszkania, doprowadził ww. pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 47.000,00 zł, czym wyczerpał ustawowe znamiona występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k.,

b) w okresie od 28 czerwca do 28 października 2017 r. w P., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzając w błąd pokrzywdzonego A.B. co do zamiaru i możliwości terminowego i rzetelnego zrealizowania usługi wykonania i montażu mebli, zakupu i montażu sprzętu AGD oraz usługi remontowo - budowlanej, doprowadził ww. pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 8.876,40 zł, czym wyczerpał ustawowe znamiona występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k.,

c) w okresie od 8 sierpnia do 28 listopada 2017 r. w K., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z K.M., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzając w błąd pokrzywdzonego M.C. co do zamiaru i możliwości terminowego i należytego zrealizowania usługi remontowo - budowlanej oraz umowy na wykonanie i montaż mebli, doprowadził ww. pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia

mieniem w łącznej kwocie 16.000 zł, czym wyczerpał ustawowe znamiona występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k.,

d) w okresie od 28 sierpnia do 27 października 2017 r. w B., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzając w błąd pokrzywdzoną A.M. co do zamiaru i możliwości terminowego i rzetelnego zrealizowania usługi remontowo - budowlanej, doprowadził ww. pokrzywdzoną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 16.400 zł, czym wyczerpał ustawowe znamiona występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k.,

e) w okresie od 4 do 16 września 2017 r. w K., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z K.M., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzając w błąd pokrzywdzoną W.S. co do zamiaru i możliwości terminowego zrealizowania umowy wykonania i montażu mebli, doprowadził ww. pokrzywdzoną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 1.750 zł, czym wyczerpał ustawowe znamiona występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k.,

f) w okresie od 5 do 6 stycznia 2018 r. w K., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z K.M., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzając w błąd pokrzywdzoną G.L. co do zamiaru i możliwości terminowego zrealizowania usługi wykonania i montażu mebli kuchennych, doprowadził ww. pokrzywdzoną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 6.873,38 zł, czym wyczerpał ustawowe znamiona występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k.,

g) w okresie od 5 stycznia 2018 r. do 14 stycznia 2018 r. w Ś., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z K.M., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzając w błąd pokrzywdzoną J.S. co do zamiaru i możliwości terminowego zrealizowania usługi wykonania i montażu mebli, doprowadził ww. pokrzywdzoną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 5.300,50 zł, czym wyczerpał ustawowe znamiona występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k.,

h) w okresie od 22 do 26 lutego 2018 r. w R., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z J.B., w celu

osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadzając w błąd pokrzywdzoną J.H. co do zamiaru i możliwości terminowego i rzetelnego zrealizowania usługi wykonania i montażu mebli, doprowadził ww. pokrzywdzoną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 7.200 zł, czym wyczerpał ustawowe znamiona występkę z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k.,

i) w dniu 29 maja 2018 r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z J.B., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzając w błąd pokrzywdzoną R.I. co do zamiaru i możliwości terminowego zrealizowania usługi remontowej oraz wykonania i montażu mebli, doprowadził ww. pokrzywdzoną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 7.000 zł, czym wyczerpał ustawowe znamiona występkę z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

i za to, na mocy art. 286 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył F.C. karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 20 zł każda;

- w pkt 7., na podstawie art. 46 § 1 k.k., orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej R.I. kwoty 7.000 zł, solidarnie z J.B., w związku z czynem przypisanym mu w punkcie 6i.

Sąd Okręgowy w Katowicach, po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora na niekorzyść oskarżonego oraz przez obrońcę F.C., wyrokiem z dnia 9 kwietnia 2024 r., sygn. akt VII Ka 977/23, utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji.

Obrońca skazanego wniósł kasację od wyroku Sądu odwoławczego. Zaskarżył go w całości i zarzucił „rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez nienależyte rozważenie zarzutów odwoławczych dotyczących naruszenia przez Sąd I instancji zasady obiektywizmu, zastąpienie zasady swobodnej oceny dowodów dowolną oceną dowodów i w konsekwencji uznanie, że oskarżony dopuścił się czynów przypisanych mu pkt 6 wyroku, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego dokonana przy uwzględnieniu zasady swobodnej oceny dowodów, zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego powinna prowadzić do wniosku, że oskarżony nie

popęłnił zarzucanego mu czynu i jego działanie nie polegało na celowym wprowadzaniu w błąd co do zamiaru wywiązania się z wykonania usługi na rzecz poszczególnych pokrzywdzonych i tym samym doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a oskarżony w chwili zawierania umów z poszczególnymi pokrzywdzonymi miał zamiar wywiązania się z ich treści, co rozwinęło w uzasadnieniu.”

Podnosząc powyższe, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co skutkuje jej oddaleniem na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie należy zwrócić uwagę na dwa rzucające się w oczy niedociągnięcia rozpoznawanego środka zaskarżenia.

Po pierwsze, obrońca niesłusznie zaskarżył w całości wyrok Sądu II instancji, gdyż w ten sposób objął zakresem zaskarżenia również korzystne dla skazanego rozstrzygnięcie, utrzymujące w mocy wyrok Sądu I instancji w zakresie pkt. 5, w którym Sąd *meriti* uniewinnił F.C. od popełnienia 15 z 24 zarzuconych mu czynów.

Po drugie, wnosząc o uchylenie wyroku Sądu odwoławczego, obrońca wniósł jednocześnie o przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, podczas gdy następstwem uchylenia wyłącznie wyroku Sądu odwoławczego wraz z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania jest ponowienie postępowania przed Sądem II instancji.

Przechodząc do omówienia zarzutu podniesionego w kasacji trzeba zauważyć, że ma on charakter ogólnikowy i polemiczny. Zarzucając Sądowi II instancji brak rzetelności przy rozpoznaniu zarzutów apelacyjnych, dotyczących naruszenia przez Sąd I instancji zasady obiektywizmu oraz swobodnej oceny dowodów, Autor kasacji nie sprecyzował, w czym konkretnie upatruje uchybień po stronie Sądu odwoławczego, świadczących o nienależytym przeprowadzeniu kontroli odwoławczej.

Stawiając zarzut naruszenia art. 433 § 1 i 2 k.p.k. skarżący nie może ograniczać się wyłącznie do formalnego powołania tego przepisu w podstawie prawnej zarzutu kasacyjnego, stwarzając w ten sposób pozory nieprawidłowej kontroli odwoławczej, poprzez sugerowanie np. "nienależytego", "niepełnego", "niewłaściwego", "nierzetelnego", "pobieżnego" rozpoznania apelacji, jeżeli z istoty stawianego zarzutu odczytywanej z jego opisu oraz uzasadnienia, jednoznacznie wynika, że skarżący wyłącznie domaga się przeprowadzenia przez Sąd Najwyższy dublującej kontrolę apelacyjną weryfikacji prawidłowości orzeczenia sądu I instancji bądź forsuje subiektywną własną, alternatywną ocenę wyników postępowania dowodowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2023 r., I KK 357/23). Skarżący powinien wskazać, odwołując się do treści zarzutów apelacyjnych oraz uzasadnienia zaskarżonego wyroku, co świadczy na rzecz stawianej przez niego tezy o nierzetelności postępowania odwoławczego. Więcej, podnosząc zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. ma obowiązek nie tylko wykazać, że sąd odwoławczy zarzutu apelacyjnego określonego rodzaju nie rozważył należycie, ale również, iż uchybienie to w realiach danej sprawy, mogło mieć istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia sądu odwoławczego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2024 r., IV KK 33/24). Autor niniejszej kasacji żadnego z tych warunków nie spełnił.

Sąd odwoławczy wszystkie zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego rozpoznał prawidłowo. Świadczy o tym treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Z tego dokumentu jednoznacznie wynika, dlaczego poszczególne zarzuty apelacji zostały uznane za niezasadne. Sąd drugiej instancji, kontrolując przez pryzmat zarzutów apelacji poprawność dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę skazania oskarżonego, uznał, że ustalenia te miały pełne oparcie w prawidłowo przeprowadzonych i ocenionych w sprawie dowodach. Podkreślenie wymaga, że ustalenia faktyczne i ocena prawna czynów przypisanych oskarżonemu przez Sąd I instancji, która zyskała akceptację instancji odwoławczej, nie była tendencyjna i powierzchowna, lecz obiektywna i wręcz drobiazgowa. Dodatkowo przemawia za tym również fakt uniewinnienia F.C. od większości stawianych mu zarzutów w sytuacji, gdy Sąd *meriti* nie dostrzegł podstaw do skazania go za konkretne czyny – z wielu mających bardzo podobny

przebieg i opis. Świadczy to o krytycyzmie Sądu I instancji względem aktu oskarżenia i przeprowadzeniu drobiazgowych ustaleń co do każdego z wielu postawionych oskarżonemu zarzutów, a zarazem podważa tezę o dowolności ustaleń faktycznych. Każdy dowód został przez Sąd Rejonowy szczegółowo, wręcz wzorcowo opisany i oceniony wedle zasad określonych w art. 7 k.p.k. Słusznie więc Sąd odwoławczy nie dostrzegł uchybień w wyroku Sądu I instancji, które sygnalizował obrońca w apelacji, dążąc do uniewinnienia F.C. od popełnienia wszystkich zarzuconych mu czynów. To, że obrońca i skazany nie zgadzają się z aprobowanym orzeczeniem pierwszoinstancyjnym wyrokiem Sądu odwoławczego nie jest jednak równoznaczne z zaistnieniem nieprawidłowości w toku postępowania odwoławczego, które wywarły istotny wpływ na treść wyroku Sądu II instancji w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k. Istnienia takich uchybień skarżący nie wykazał, nie dostrzegł ich także Sąd Najwyższy, rozpoznając kasację obrońcy.

W świetle powyższych rozważań, podniesiony przez obrońcę w kasacji zarzut jawi się jako oczywiście bezzasadny i oparty wyłącznie na polemicznej wersji wydarzeń, stanowiących podstawę ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie. Przedmiotową kasację należało zatem oddalić na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k., o kosztach postępowania kasacyjnego orzekając na podstawie art. 637a w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

Mając to na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[WB]

[ał]